

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 12 grudnia 2018 r.

Sąd Okręgowy Warszawa - Praga w Warszawie VII Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

Przewodniczący:	SSO Małgorzata Jarząbek
Protokolant:	sekr. sądowy Aneta Rapacka

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 12 grudnia 2018 r. w Warszawie

sprawy J. B. (1)

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych(...)Oddział w W.

o rentę z tytułu niezdolności do pracy

na skutek odwołania J. B. (1)

od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych (...) Oddział w W.

z dnia 28 listopada 2016 r., znak: (...)

zmienia zaskarżoną decyzję w ten sposób, że przyznaje J. B. (1) prawo do renty z tytułu częściowej niezdolności do pracy od dnia 1 września 2016 r. do dnia 30 czerwca 2019 r.

UZASADNIENIE

J. B. (1) w dniu 13 grudnia 2016 roku złożył odwołanie od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych (...)Oddział w W. z 28 listopada 2016 roku, znak: (...), którą odmówiono mu prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy.

Uzasadniając swoje stanowisko ubezpieczony wskazał, że jest osobą niepełnosprawną, a po przepracowaniu kilkudziesięciu lat w budownictwie jego kolana, biodra i kręgosłup są znacznie uszkodzone. Ubezpieczony podkreślił, że nie jest w stanie samodzielnie funkcjonować, problemem jest dla niego wykonanie podstawowych prac domowych. W ocenie odwołującego nie jest zatem zdolny do wykonywania jakiejkolwiek pracy zarobkowej. Odwołujący dodał, że jest osobą samotną i obecnie pozostaje bez środków do życia. Wskazał, że cierpi również na nerwicę i depresję, które spowodowały u niego chorobę wrzodową. (odwołanie z 13 grudnia 2016 roku, k. 2 a.s.)

Zakład Ubezpieczeń Społecznych (...) Oddział w W. w odpowiedzi na odwołanie z 23 grudnia 2016 roku, wniósł o oddalenie odwołania na podstawie art. 477¹⁴ § 1 k.p.c. W uzasadnieniu odpowiedzi na odwołanie organ rentowy podniósł, że w toku postępowania odwołujący został skierowany na badanie do Komisji Lekarskiej ZUS, która uznała go za zdolnego do pracy. Na podstawie orzeczenia Komisji Lekarskiej ZUS z 24 listopada 2016 roku organ rentowy decyzją z 28 listopada 2016 roku odmówił ubezpieczonemu prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy. (odpowiedź na odwołanie z 23 grudnia 2016 roku, k. 3 a.s.)

Sąd Okręgowy ustalił następujący stan faktyczny:

J. B. (1) urodzony w dniu (...) z zawodu jest sztukatorem, malarzem. Ostatni raz był zatrudniony w 2013 roku. Do 6 listopada 2013 roku miał przyznane prawo do świadczenia rehabilitacyjnego w wysokości 75% podstawy wymiaru (decyzja z 29 października 2013 roku, k. nienumerowana tom I akt dot. świadczenia rehabilitacyjnego).

W dniu 30 września 2017 roku J. B. (1) złożył wniosek o rentę z tytułu niezdolności do pracy. (wniosek o rentę z tytułu niezdolności do pracy, k. 1 – 6 tom II a.r.)

W toku postępowania wyjaśniającego, odwołujący został skierowany na badanie lekarskie przez Lekarza Orzecznika ZUS, który orzeczeniem wydanym w dniu 19 października 2016 roku uznał badanego za zdolnego do pracy. (orzeczenie Lekarza Orzecznika ZUS z 19 października 2016 roku, k. 7 tom II a.r.)

Na skutek wniesienia przez odwołującego sprzeciwu od powyższego orzeczenia, sprawa została skierowana do Komisji Lekarskiej ZUS, która po ponownym zbadaniu odwołującego wydała w dniu 24 listopada 2016 roku orzeczenie, na mocy którego uznała, że ubezpieczony nie jest niezdolny do pracy. (sprzeciw k. nienumerowana d.l., orzeczenie Komisji Lekarskiej ZUS z 24 listopada 2016 roku, k. 8 tom II a.r.).

W związku z powyższy, organ rentowy wydał w dniu 21 grudnia 2017 roku decyzję (znak: (...)) odmawiającą ubezpieczonemu prawa do świadczenia rentowego z tytułu niezdolności do pracy. W uzasadnieniu decyzji organ rentowy podniósł, że odmówił J. B. (1) prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy, ponieważ Komisja Lekarska ZUS w orzeczeniu z 12 grudnia 2017 roku ustaliła, że badany nie jest niezdolny do pracy. (decyzja z 28 listopada 2016 roku, znak: (...), k. 11 tom II a.r.).

W związku z niekorzystną decyzją organu rentowego J. B. (1) złożył odwołanie do Sądu, inicjując tym samym niniejsze postępowanie. (odwołanie z 13 grudnia 2016 roku, k. 2 a.s.)

W toku postępowania, Sąd Okręgowy Warszawa – Praga w Warszawie postanowieniem z 2 stycznia 2017 roku dopuścił dowód z opinii biegłych sądowych lekarzy specjalistów: ortopedy, neurologa, internisty celem ustalenia czy odwołujący się jest zdolny czy też całkowicie lub częściowo niezdolny do pracy, ze szczególnym wskazaniem daty powstania tej niezdolności, czy jest to niezdolność trwała czy okresowa, a jeżeli okresowa to na jaki okres, jeżeli nastąpiła zmiana stanu zdrowia (poprawa lub pogorszenie) to na czym ona polegała. (postanowienie z 2 stycznia 2017 roku, k. 6 a.s.).

W oparciu o opinię biegłego internisty J. H. z 19 stycznia 2016 roku Sąd ustalił, że u ubezpieczonego nie występują schorzenia narządów wewnętrznych, które powodowałyby niezdolność do pracy zgodnej z wykształceniem i ostatnio wykonywaną pracą. (opinia biegłego internisty z 19 stycznia 2016 roku, k. 17- 18 a.s.)

Dokonując ustaleń faktycznych w zakresie schorzeń neurologicznych ubezpieczonego Sąd uwzględnił opinię biegłego sądowego J. B. (2). Ubezpieczony cierpi na wielopoziomowe zmiany dyskopatyczne kręgosłupa z zespołem bólowym i dyskretnymi objawami ubytkowymi oraz stan po operacji dyskopatii L4/L5. Pomimo stwierdzonych schorzeń ubezpieczony z przyczyn neurologicznych nie jest niezdolny do pracy (opinia biegłego neurologa z 16 lutego 2017 roku, k. 26 - 27 a.s.).

Na podstawie opinii biegłego ortopedy M. G. Sąd ustalił, że ubezpieczony jest częściowo niezdolny do pracy. Powodem niezdolności są wielopoziomowe zmiany zwyrodnieniowe kręgosłupa, powodujące ograniczenie sprawności u pracownika fizycznego, który przez 20 lat wykonywał ciężką pracę fizyczną związaną z dźwiganiem i przebywaniem na wysokości. Ubezpieczony nie rokuje odzyskania zdolności do ciężkiej pracy fizycznej. Poprawa możliwa jest jedynie na zasadzie przekwalifikowania. W związku z powyższym po zakończeniu pobierania świadczenia rehabilitacyjnego ubezpieczony pozostał niezdolny do pracy na okres do 31 grudnia 2018 roku. (opinia biegłego ortopedy z 1 marca 2017 roku, k. 33 - 35 a.s.)

Postanowieniami z 22 marca 2017 roku oraz z 17 maja 2017 roku Sąd dopuścił dowód z opinii lekarza psychiatry oraz neurochirurga na te same okoliczności jak w postanowieniu z 2 stycznia 2017 roku (postanowienie z 22 marca 2017 roku, k. 41 a.s., postanowienie z 17 maja 2017 roku, k. 59 a.s.)

W oparciu o opinię biegłego psychiatry M. P. Sąd ustalił, że u ubezpieczonego dominują objawy lękowe, które wymagają dalszego leczenia i wsparcia psychologicznego, jednak nie powodują długotrwałej niezdolności do pracy (zarówno częściowej jak i całkowitej). U ubezpieczonego nie występują cechy kliniczne charakterystyczne dla depresji. (opinia biegłego psychiatry z 24 kwietnia 2017 roku, k. 53 a.s.)

Na podstawie opinii biegłego neurochirurga A. M. Sąd ustalił, że ubezpieczony jest niezdolny do ciężkiej pracy fizycznej na budowie połączonej z dźwiganiem dużych ciężarów. Ze względu na stan neurologiczny nie ma jednak przeciwwskazań do wykonywania lekkich prac fizycznych (opinia biegłego neurochirurga z 25 lipca 2017 roku, k. 71 – 72 a.s.)

W oparciu o opinię biegłego lekarza medycyny pracy S. W. Sąd ustalił, że ubezpieczony jest częściowo niezdolny do pracy. (opinia biegłego lekarza medycyny pracy z 25 czerwca 2018 roku, k. 113 – 119 a.s.)

W związku z rozbieżnościami zawartymi w opinii lekarza medycyny pracy S. W. w zakresie trwania niezdolności do pracy Sąd dopuścił dowód z opinii innego lekarza medycyny pracy celem ustalenia jednoznacznych odpowiedzi na pytania zawarte w postanowieniu z 2 stycznia 2017 roku. (postanowienie z 26 lipca 2018 roku, k. 137 a.s.)

Na podstawie opinii biegłego lekarza medycyny pracy P. R. Sąd ustalił, że przyczyną występowania u ubezpieczonego częściowej niezdolności do pracy są schorzenia narządu ruchu – stawu kolanowego prawego. W związku z powyższym biegły wskazał, że ubezpieczony jest częściowo niezdolny do pracy do 30 czerwca 2019 roku. (opinia biegłego lekarza medycyny pracy z 12 września 2018 roku, k. 171 - 177 a.s.)

Stan faktyczny sprawy Sąd ustalił w oparciu o dokumentację medyczną zawartą w aktach sądowych, dokumentację znajdującą się w aktach rentowych ubezpieczonego oraz w oparciu o dowód z opinii biegłych sądowych lekarzy specjalistów. Autentyczność zgromadzonych dokumentów i ich zgodność z rzeczywistym stanem rzeczy nie budziła zastrzeżeń, w związku z tym Sąd uznał dokumenty za pełnowartościowy i bezsporny materiał dowodowy.

Sąd Okręgowy zważył, iż dla rozstrzygnięcia sprawy zasadnicze znaczenie mają opinie sporządzone przez biegłych sądowych powołanych w sprawie, albowiem opinie te pozwalają na dokładne ustalenie charakteru i zakresu dysfunkcji jakie występują w organizmie odwołującego. Zdaniem Sądu opinie biegłych wydane zostały w oparciu o obiektywne wyniki badań odwołującego, a biegli lekarze sporządzający te opinie są specjalistami w swoich dziedzinach, posiadającymi bogatą wiedzę medyczną i wieloletnie doświadczenie zawodowe. Tym samym ustalenia poczynione w oparciu o opinię biegłego ortopedy stanowiły podstawę rozstrzygnięcia sprawy.

W ocenie Sądu zgromadzony materiał dowodowy był wystarczający do wydania orzeczenia.

Sąd Okręgowy zważył co następuje:

Odwołanie J. B. (1) od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych(...) Oddział w W. z 28 listopada 2016 roku, znak: (...) jest uzasadnione.

Sąd zważył, że pomiędzy stronami sporna była jedynie okoliczność dotycząca spełnienia przez ubezpieczonego przesłanki wynikającej z art. 57 ust. 1 pkt.1 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 roku o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (Dz.U. z 2016 r. poz. 887, dalej: ustawa emerytalna), tj. istnienia niezdolności do pracy. Przy tym w sprawie niekwestionowana była okoliczność, że ubezpieczona spełnia pozostałe przesłanki warunkujące prawo do renty, tj. ma wymagany okres składkowy i nieskładkowy (art. 57 ust. 1 pkt 2), jak też niezdolność do pracy powstała nie później niż w ciągu 18 miesięcy od ustania okresów, o których mowa w art. 6 ust. 1 pkt 1 i 2, pkt 3 lit. b, pkt 4, 6, 7 i 9, ust. 2 pkt 1, 3-8 i 9 lit. a, pkt 10 lit. a, pkt 11-12, 13 lit. a, pkt 14 lit. a i pkt 15-17 oraz art. 7 pkt 1-3, 5 lit. a, pkt 6 i 12.

Renta z tytułu niezdolności do pracy jest świadczeniem z ubezpieczenia społecznego związanym z istnieniem w organizmie osoby ubezpieczonej stanu chorobowego, który czyni ją obiektywnie niezdolną do pracy. Nie wystarczy zatem dla przyznania świadczenia rentowego subiektywne odczucie ubezpieczonego, że jest nadal niezdolny do pracy. Fakt trudności z podjęciem zatrudnienia, spowodowany uwarunkowaniami rynku pracy nie może podważyć dokonanej w sprawie oceny przesłanki niezdolności do pracy. Podobnie zresztą jak i trudności materialne ubezpieczonego. (wyrok Sądu Apelacyjnego w Szczecinie z dnia 18 czerwca 2014 roku, sygn. akt. III AUa 1098/13, L.)

Niezdolną do pracy jest osoba, która całkowicie lub częściowo utraciła zdolność do pracy zarobkowej z powodu naruszenia sprawności organizmu i nie rokuje odzyskania zdolności do pracy po przekwalifikowaniu. Całkowicie niezdolną do pracy jest osoba, która utraciła zdolność do wykonywania jakiejkolwiek pracy, natomiast częściowo niezdolną do pracy jest osoba, która w znacznym stopniu utraciła zdolność do pracy zgodnej z poziomem posiadanych kwalifikacji. (art. 12 ustawy emerytalnej)

Natomiast przy ocenie stopnia i przewidywanego okresu niezdolności do pracy oraz rokowania co do odzyskania zdolności do pracy, uwzględniać stopień naruszenia sprawności organizmu oraz możliwości przywrócenia niezbędnej sprawności w drodze leczenia i rehabilitacji, możliwość wykonywania dotychczasowej pracy lub podjęcia innej pracy oraz celowość przekwalifikowania zawodowego, biorąc pod uwagę rodzaj i charakter dotychczas wykonywanej pracy, poziom wykształcenia, wiek i predyspozycje psychofizyczne. (art. 13 ustawy emerytalnej)

Przechodząc do meritum Sąd, opierając się na opinii powołanych w sprawie biegłych stwierdził, że odwołujący cierpi na schorzenia zwyrodnieniowe kręgosłupa, które powodują u niej częściową niezdolność do pracy. Zgodnie z utrwalonym w orzecznictwie stanowiskiem „o częściowej niezdolności do pracy nie decyduje sam fakt występowania schorzeń, lecz ocena czy i w jakim zakresie wpływają one na utratę zdolności do pracy zgodnej z poziomem posiadanych kwalifikacji. Koniecznym jest, aby w jego następstwie zaistniało naruszenie sprawności organizmu w takim stopniu, że skutkuje ono utratą zdolności do wykonywania pracy zgodnej z poziomem posiadanych kwalifikacji, przynajmniej w znacznym stopniu.” (wyrok Sądu Apelacyjnego w Rzeszowie z 6 grudnia 2012 roku, sygn. akt III AUa 897/12). Sąd jest zdania, że u ubezpieczonego naruszenie takie występuje.

J. B. (1) wskutek nabytych schorzeń ortopedycznych w postaci zmian zwyrodnieniowych kręgosłupa, nie jest już w stanie wykonywać pracy, którą dotychczas wykonywał, co odpowiada wyżej wskazanym przesłankom do ustalenia częściowej niezdolności do pracy. Okolicznością niemal notoryjną jest, że zatrudnienie jakie ubezpieczony wykonuje, angażuje w przeważającej mierze narząd ruchu. Przedstawiony przez biegłego ortopedę stan schorzenia tego narządu u ubezpieczonego ewidentnie koliduje z możliwością kontynuowania pracy malarza, sztukatora. Odwołujący jest bowiem pracownikiem fizycznym i w tym zakresie bezsprzecznie w znacznym stopniu utracił zdolność do wykonywania pracy zgodnej z poziomem posiadanych kwalifikacji.

Z tych właśnie powodów Sąd zmienił zaskarżoną decyzję organu rentowego z 28 listopada 2016 roku, znak: (...)i przyznał ubezpieczonemu prawo do renty z tytułu częściowej niezdolności do pracy od 1 września 2016 roku do 30 czerwca 2019 roku.

Wskazać w tym miejscu należy na treść art. 129 ust. 1 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 roku o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych, zgodnie z brzmieniem którego świadczenia wypłaca się poczynając od dnia powstania prawa do tych świadczeń, nie wcześniej jednak niż od miesiąca, w którym zgłoszono wniosek lub wydano decyzję z urzędu. Odwołujący wniosek o ustalenie prawa do renty złożył w dniu 30 września 2016 roku. Powyższe, zatem uzasadniało konieczności przyznania prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy od 1 września 2016 roku. Sąd podzielając opinie biegłego lekarza medycyny pracy P. R. przyznał odwołującemu prawo do renty z tytułu częściowej niezdolności do pracy do 30 czerwca 2019 roku.

Z tych powodów Sąd Okręgowy, na podstawie art. 477¹⁴ § 2 k.p.c., orzekł jak w sentencji wyroku.

ZARZĄDZENIE

(...)